

[Justitsministeren.]

spørgsmålet op til forhandling med motorbranchen, og jeg mener at kunne love, at en afgørelse snart kan foreligge. Jeg er principielt enig med det ærede medlem i, at færdselssikkerheden på dette område må udbygges, såvidt det er muligt.

Vedrørende baglygterne er forholdet det, at motorloven nu kræver een baglygte. Jeg er enig med det ærede medlem i, at det bør overvejes at gøre afmærkningen bagud mere effektiv, f. eks. ved 2 baglygter og ved anvendelse af røde refleksanordninger. Men det ærede medlem ved jo ligesom jeg, at forudsætningen herfor er en ændring af motorloven. Jeg kan oplyse, at færdselsudvalget overvejer disse problemer, og at jeg på den foranledning, det ærede medlem har givet mig, har bedt om fremskyndelse af dette arbejde.

Hvad endelig problemet om cykelafmærkningen angår, kræver de gældende regler et „kattedøje“ — altså rødt refleksglas — på bagskærmen. Hvidt refleksmateriale vil ikke kunne anvendes, da det er i strid med den internationale færdselskonvention af september 1949, der bygger på det princip, at hvidt lys eller hvid refleksanordning skal vende fremad, medens der bagud skal anvendes rødt lys eller rød refleksanordning. Derimod kunne jeg tænke mig, at spørgsmålet om almindelig hvidmaling af bagskærmen eller om anvendelse af rød eller orange refleksmaling, eventuelt reflekterende pedaler, blev rejst. Vi overvejer, om det vil være naturligt at gennemføre disse foranstaltninger ved et egentligt påbud, hvis effektivitet måske vil være tvivlsom, eller om man ikke — som man med held har gjort det på andre områder — burde iscenesætte en landsomfattende propaganda for en bedre afmærkning af cyklerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ragnhild Andersen* til socialministeren.

Finder socialministeren det forsvarligt, at en arbejder, som oppebærer dagpenge i henhold til ulykkesforsikringsloven, og som forsøgsvis begynder at arbejde, mister retten til dagpenge, når det viser sig, at han endnu ikke er rask nok til at arbejde?

Ragnhild Andersen: Ved lov af 12. april 1949 vedtoges det at ændre de hidtidige bestemmelser i ulykkesforsikringsloven angående dagpenge. 13 ugers bestemmelsen blev ophævet, og det fastsattes, at dagpengene skulle begynde at løbe fra den 7. dag efter ulykkestilfældet, hvad der var et godt fremskridt i forhold til den da gældende lov og en adskilligt mere betryggende ordning for de arbejdere, som rammes af ulykker under arbejdet.

Det gælder for denne lov som for lignende love, at de stadig, fra tid til anden, må udbygges og udbedres i overensstemmelse med de indhentede erfaringer, for at de på tidsvarende måde kan svare til behovet i befolkningen og til deres formål. Formålet med ulykkesforsikringsloven er som bekendt at forsikre den arbejdende befolkning mod følger af ulykkestilfælde. Jeg har i den seneste tid bragt følgende i erfaring: en arbejder er kommet til skade og modtager i en periode dagpengehjælp i henhold til denne lov. Han går til behandling og begynder at føle sig bedre. Han går derfor selv til lægen og spørger, om han ikke forsøgsvis kan prøve at gå i arbejde, fordi han mener, at hvis han kan tåle arbejdet, er der ingen grund til at belaste ulykkesforsikringen. Han begynder at arbejde, men det viser sig, at han endnu ikke er kommet sig; han bliver syg, og ulykkesforsikringen må tage sagen op igen, men nu viser det sig, at ulykkesforsikringen nægter ham dagpenge; de henholder sig til, at sådan er loven, og han får ingen dagpenge. Det er dette forhold, som jeg finder ganske uforvarligt og uholdbart. Det er en ordning, som ikke bør bestå fremover. En sådan ordning rammer jo ikke alene denne enkelte, der her er tale om, men alle arbejdere, der kommer ud for samme eller lignende situationer. Derfor har jeg fremdraget dette eksempel for at få at vide, om ministeren ikke er enig med mig i, at her er et af de forhold, som snarest må ændres i ulykkesforsikringsloven.

Det er isøvrigt min opfattelse, at ulykkesforsikringsloven efterhånden udviser mangler på flere områder udover det her nævnte dagpengeproblem. Der er spørgsmålet om de resterende 7 karenstage, om erstatningernes størrelse, om erhvervs sygdomme, som endnu ikke er omfattet af loven, og også andre bestemmelser i loven trænger efter-